

[Landbrugsministeren.]

så der virkelig kommer gang i dette arbejde. Jo mere mekaniseret landbruget bliver, jo mere uheldigt, jo mere forrykt er den forfærdelig dårlige jordfordeling, man har visse steder.

Det ærede medlem hr. Fibiger skal nu ikke føle sig alt for modfalden over min, som han sagde, ringe forhandlingsvilje, idet han i den forbindelse henviste til de små jordlove. Sagen er den, at jeg gjorde et forsøg, et mislykket forsøg, på at opnå enighed her i folketinget — det kan godt være, det var min skyld, men det kan også godt være, at nogle af folketingets medlemmer havde et vist ansvar i så henseende. Jeg gjorde igen et forsøg i landstinget, og det lykkedes, idet kun eet medlem af landstinget gik imod. Jeg troede, jeg havde fejret en forhandlingens triumf dér, og så kom jeg her og fik at vide, at det var helt ved siden af, det var forfærdelig dårligt. Jeg håber imidlertid, det skal lykkes mig her i folketinget at komme bedre afsted i spørgsmålet om jordfordelingen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Larsen (Bjerre): Jeg tillader mig at foreslå lovforslaget henvist til et udvalg på 15 medlemmer.

Lynnerup Nielsen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 16 medlemmer.

Formanden: Der er nu stillet to forslag om lovforslagets henvisning til behandling i et udvalg. Jeg skal udsætte afstemningen herom til i morgen.

Uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, for at han som ordfører for en kreds af forslagsstillere kan fremsætte et tidligere i dag anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Viggo Starcke): Efter sammenbrudet af de skandinaviske forhandlinger står det danske folk overfor en udenrigspolitisk afgørelse af den allerstørste alvor og rækkevidde. I et folkestyret land er det af meget stor betydning at kende befolkningens stilling, særlig hvor det drejer sig om et så afgørende og vigtigt spørgsmål. Den skandinaviske defensive neutralitetspagt ville rent demokratisk set

have haft den store fordel, at den ville have haft et massivt flertal bag sig i alle de tre nordiske lande. Men ved afgørelsen af de spørgsmål, der foreligger i dag, kender vi ikke med samme sikkerhed befolkningens stilling. Det drejer sig her om det danske folks liv og død, kød og blod, og hvis man derfor ikke i en sådan situation skulle spørge folket gennem en folkeafstemning, hvornår skulle man så egentlig gøre det?

Det er rigtigt, at der er mange detaljer og problemer i den udenrigspolitiske situation, hvortil kendskabet i den jævne befolkning er mangelfuldt, men det er alligevel meget vigtigt for en regering at have sikkerhed for, at den har den overvejende del af befolkningen bag sig i sin udenrigspolitik. Allerede dengang de skandinaviske forhandlinger stod på, rejste vi fra vor side spørgsmålet om ønskeligheden af en tilkendegivelse fra befolkningens side gennem en folkeafstemning, og i det udenrigspolitiske nævn har jeg også fremdraget spørgsmålet om at spørge det danske folk.

Den 3. marts udsendte retsforbundets rigsdagsgruppe og forbundsråd en enstemmig udtalelse, hvori det bl. a. hed — jeg beder om tilladelse til et par korte citater —:

„Det danske folk bør ikke bindes til aftaler, hvis rækkevidde ikke fuldtud er klarlagt, og det danske folk har krav på, at beslutning i en så alvorlig sag ikke tages, inden befolkningen er spurgt gennem folkeafstemning eller valg.“

Jeg skal ikke her tage stilling til de forskellige forhold og de forskellige muligheder, der ligger i den udenrigspolitiske situation, men kun fremhæve, at efter at de skandinaviske forhandlinger er brudt sammen og Sverige har tilkendegivet det uigennemfærlige i et dansk-svensk samarbejde, foreligger der kun tre muligheder udenrigspolitisk set.

Den ene er neutralitet indenfor De Forenede Nationers rammer. Den anden er tilslutning til en Atlanterhavspagt, og den tredje er tilslutning til en Østersøpagt, således som det vagt er antydnet i forlydender fra Stockholm, efter polsk initiativ.

Jeg skal derfor have den ære for det høje ting at forelægge forslag til lov om folkeafstemning angående fortsat dansk neutralitet indenfor De Forenede Nationers rammer eller Danmarks tilslutning til en Atlanterhavspagt eller Østersøpagt.

I lovforslagets § 1 hedder det:

„Efter at de foreliggende muligheder for dansk udenrigspolitik er klarlagt for vælgerne, afholdes snarest, og inden afgørelsen om udenrigspolitikken træffes,